

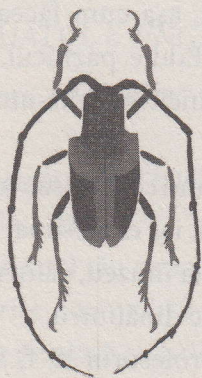
M.G. Leonard

BĂIATUL
ȘI GÂNDACUL
MAGIC

CAPITOLUL I

Misterioasa dispariție a lui Bartholomew Cuttle

Dr. Bartholomew Cuttle nu era genul de om care să dispară așa, dintr-odată. Era genul de om căruia îi rămâneau în barbă resturi de omletă și care citea la masa de seară cărți mari și vechi. Era genul de om care-și pierdea tot timpul cheile și nu-și lua niciodată umbrela în zilele ploioase. Era genul de tată care întârzia cinci minute când trebuia să te ia de la școală, dar de care puteai fi întotdeauna sigur că va veni. Mai mult ca orice, Darkus știa că tatăl lui nu era genul de om care și-ar fi abandonat fiul în vârstă de treisprezece ani.

În raportul poliției scria că ziua de 27 septembrie fusese o zi de marți ca oricare alta. Dr. Bartholomew Cuttle, un văduv în vârstă de 48 de ani, îl dusesese pe fiul

său, Darkus, la școală și mersese apoi la Muzeul de Istorie Naturală, unde era director științific. Își salutase secretara, pe Margaret, la nouă și jumătate, și își petrecuse restul dimineții în ședințe discutând chestiuni administrative. Luase prânzul la ora unu cu un fost coleg, profesorul Andrew Appleyard. După-amiaza coborâse în pivnițele cu colecții, după ce își umpluse cana la automatul de cafea de lângă scară, așa cum făcea adesea. Schimbase apoi câteva vorbe cu Eddie, paznicul, coborâse pe coridor până la pivnițe și se încuiase într-una dintre camerele de entomologie.

În acea seară, văzând că tatăl său nu mai ajungea acasă, Darkus alertă vecinii, iar ei au sunat la poliție.

Când poliția sosi la muzeu, camera în care intrase Dr. Cuttle era încuiată pe dinăuntru.

Posibilitatea ca profesorul să fi suferit vreun infarct ori să fi avut vreun accident i-a alertat pe toți, iar ușa a fost spartă cu berbecul.

Camera era goală.

Pe masă erau un microscop, niște hârtii și o cană în care cafeaua se răcise de mult, iar câteva sertare în care se aflau specimene de coleoptere fuseseră deschise. Nici urmă de Dr. Bartolomew Cuttle!

Dispăruse.

Pivnița nu avea ferestre sau uși, în afară de cea pe care intrase. Era o cameră închisă ermetic și cu atmosferă controlată.

Cazul omului de știință dispărut ajunsese pe prima pagină a ziarelor:

A DISPĂRUT UN OM DE ȘTIINȚĂ!

POLIȚIA E DEPĂȘITĂ DE SITUAȚIE!

ORFANUL SE AFLĂ ÎN GRIJA STATULUI!

*A ÎNCEPUT CĂUTAREA LUI MAXIMILIAN CUTTLE,
SINGURA RUDĂ ÎN VIAȚĂ A BĂIATULUI!*

ARHEOLOG DISPĂRUT ÎN DEȘERTUL SINAI!

BĂIATUL E SINGUR!

Jurnaliștii îl opriră pe Darkus pe stradă, făcându-i poze și strigând:

- Darkus, ai luat legătura cu tatăl tău?
- Darkus, tatăl tău e fugar?
- Darkus, crezi că tatăl tău e mort?

De când îi murise mama, cu cinci ani în urmă, Darkus nu mai ieșea pe afară cu prietenii și nici nu-i mai chema în vizită – se închisese în sine. Esmé Cuttle fusese doborâtă de pneumonie, iar tatăl lui, copleșit de durere, zăcea plângând în pat și se holba la perete, incapabil să vorbească. În cele mai rele dintre zile, Darkus îi citea și îi aducea la pat ceai și biscuiți. Durerea era cu atât mai mare, cu cât starea lui Bartholomew îl făcea pe băiat să se simtă de parcă și-ar fi pierdut și tatăl. Darkus fusese nevoit să învețe să se descurce singur.

La școală se înțelegea cu toată lumea, dar nu avea prieteni apropiați. Nu-și prea exprima sentimentele – ceilalți copii nu l-ar fi înțeles și nu era sigur că ar fi avut cum să le explice situația. Singurul lucru care conta era să aibă grijă de tatăl lui și să-l ajute să fie fericit din nou.

În cele din urmă, la patru ani după moartea mamei, zilele rele se mai răriseră, iar Darkus privi cu o bucurie rezervată cum tatăl lui se trezi din coșmarul tristeții. Redeveni un tată așa cum se cuvine, un tată care juca fotbal duminica, zâmbea la micul dejun și îl tachina din cauza părului său ciufulit.

Darkus era convins că tatăl lui nu ducea o viață dublă și nu era sinucigaș ori fugar. Cu siguranță, se întâmplase altceva, iar incertitudinea îl făcea să simtă un gol în stomac. Din acest motiv, a hotărât să-i ignore pe jurnaliștii care îl deranjau cu întrebări stupide. Își băga mâinile în buzunare, se uita încruntat la caietele lui și refuza să răspundă.

„BĂIEȚELUL CU INIMA FRÂNTĂ NU MAI VORBEȘTE!“ scriseseră ziarele lumii.

Când autoritățile luaseră, în sfârșit, legătura cu profesorul Maximilian Cuttle, care se afla în Egipt, acesta luă primul avion spre Londra, pentru a-i purta de grijă nepotului său. Jurnaliștii, incapabili să rezolve misterul omului de știință dispărut sau să inventeze povești noi despre acesta, își pierdură interesul și îl lăsară în pace. Unchiul Max îl duse pe Darkus în apartamentul lui de deasupra Mother Earth, un magazin de hrană sănătoasă, pierdut printre prăvăliile înșiruite între Camden Town și Regent's Park.

– Trebuie să te avertizez, băiete, spuse unchiul Max în timp ce urcau scările, întotdeauna am locuit singur. Înțelegeți tu, eu călătoresc mult. Niciodată nu m-am dat în vânt după Anglia, aici plouă mereu și e o atmosferă mohorâtă. Cred că mi-ar plăcea mai mult să merg călare pe cămilă prin deșertul Sinai.

Respect pentru oameni și cărți

Făcu o pauză ca să-și recapete răsuflarea.

– În fine, nu sunt obișnuit să am oaspeți. Îmi plac, dar nicidecum nu știu cum să mă comport cu ei; la fel e și cu copiii.

Darkus intră în apartament, bucurându-se să audă o voce care semăna atât de mult cu a tatălui său.

– Bucătăria.

Unchiul Max arată cu degetul spre o cameră zugrăvită în portocaliu-deschis, apoi în sus, spre niște trepte din dreapta lui.

– Camera de zi.

Trecând prin aceasta, Darkus se holbă la măștile lungi din lemn care atârnau pe pereții bleu, iar măștile se holbară,

și ele, la el. Urcară pe scări, până la etajul al doilea, unde se aflau dormitorul unchiului Max și o baie mare și roz.

– Pentru că lucrez în străinătate aproape tot anul, universitatea nu mi-a dat un birou, așa că aici e atât biroul meu, cât și casa mea, spuse unchiul Max în timp ce urcau în pod, și, până acum, camera în care o să dormi mi-a servit – hm, ei bine – ca debara.

Când ajunseră la etajul al treilea, unchiul Max se rezemă de perete și se plânse că obosise deja. Scoțându-și o batistă din buzunarul cămășii, își dădu jos pălăria și își șterse fruntea bronzată și aspră.

– Of, se strâmbă el, orice-ai face, să nu îmbătrânești, băiete. Numai Dumnezeu știe cum o să mai cobor. Poate mă cari tu în spate!

Chicoti, ca să arate că glumea, dar, văzând că Darkus nu avea nicio reacție, zâmbi trist și dădu din cap.

– Oi fi arătând tu ca mama ta, dar te comporti exact ca Barty. Esme râdea întotdeauna la glumele mele, mai ales la cele care nu erau amuzante.

Darkus încercă să fie politicoș și să zâmbească, dar îi ieși o grimasă. Conștient de privirea cercetătoare a unchiului Max, își strânse puloverul verde și prea larg pe lângă corp și se uită în jos, la blugii săi rușiți în genunchi.

Din cauza pielii negricioase, a părului negru și a ochilor ca tăciunele, ceilalți spuneau că avea înfățișarea spaniolă a lui Esme, dar, când se gândea la mama sa, prima dată îi venea în minte felul ei de a zâmbi, ce semăna atât de mult cu al lui. Atunci când băiatul observase că zâmbetul său îi întrista tatăl, își spusese să nu mai zâmbească.

– Ce s-a-ntâmplat cu părul tău?

– M-au ras la orfelinat.

Darkus își frecă părul tuns foarte scurt. Nu voia să-i spună unchiului că în prima noapte petrecută acolo un bătaș îl răsese pe cap.

– Aveam ouă de păduchi, murmură el.

– Înțeleg. Presupun că așa a fost prudent.

Unchiul Max se încruntă, punându-și batista înapoi în buzunar.

– Bine. Acolo e o toaletă, zise el, arătând spre încăperea din fața lor. Iar asta e camera ta.

Unchiul Max îi zâmbi jenat lui Darkus, înainte de a deschide ușa.

– Ta-da!

O bucată de hârtie umplută cu un scris neglijent fu purtată de curentul de pe coridor și ateriză la picioarele lui Darkus. Podeaua micuței camere era acoperită de teancuri de hârtii și cutii fără capac, în care se aflau obiecte înfășurate în ziar. Mirosul de mucegai și praf se simțea în aer.

Darkus strănută.

– *Gesundheit*¹, spuse unchiul Max, aprinzând lumina.

Dincolo de cutii era un zid cu dulapuri. Câteva sertare erau pe jumătate deschise, cu hârtii ieșind în afara lor. Deasupra erau hărți și atlase, aruncate care-ncotro, iar lucarna din tavan avea geamul atât de murdar, încât umplea camera de umbre.

– Se pare că nu-ți place să-ți faci ordine printre dosare, constată Darkus.

¹ Sănătate (în limba germană)

– Ei bine, da, cred că au trecut câțiva ani, tuși unchiul Max. Dacă mă gândesc bine, nu știu sigur când am intrat ultima oară aici... poate chiar înainte să te naști tu.

Darkus zâmbi timid, nevrând să pară nepoliticos. Încântat că nepotul îi arăta mai multă căldură, unchiul Max ridică o carte dintr-o cutie deschisă.

– *O istorie intelectuală a canibalismului* – chiar o căutam pe asta.

Își ridică sprâncenele de două ori și trânti cartea la loc în cutie, ceea ce dădu naștere unui nor de praf care ajunse direct pe fața lui Darkus.

Băiatul strănută și încercă să se curețe, însă, când auzi râsul contagios al unchiului Max, nu putu rezista și începu să râdă și el.

– Băiete, ideea e că, dacă ne apucăm de treabă, putem face din încăperea asta un soi de dormitor, însă n-o să fie ușor... declară unchiul Max, în timp ce-i întindea o batistă curată.

Darkus își puse valiza jos, pe hol.

– O să fie bine, unchiule Max. Mulțumesc.

– Bineînțeles că o să fie, spuse unchiul, bătându-l pe Darkus pe spate. O să arate într-un mare fel când isprăvim, n-am ce zice. Mai întâi, haide să mutăm totul pe hol, pentru că trebuie să curățăm puțin, ca să facem aici casă de oameni.

Își dădu jos pălăria de safari, iar părul i se ridică brusc, arătând ca un halou de gânduri argintii.

Darkus își suflecă mânecile puloverului verde, dezvelindu-și brațele slabe și negricioase, și începu

Respect pentru oameni și cărți

să târască o cutie grea prin cameră. Când o ridică, se împiedică și căzu pe spate, iar cartonul se rupse, dând la iveală o grămadă de dosare marcate „Proiectul Fabre“ și niște obiecte care păreau dinți umani.

– Îmi pare rău... se bâlbâi el.

– Ah, dinții lui Nefertiti. Ar trebui să-i punem într-un loc sigur, nu-i așa? propuse el, adunându-i cu grijă.

– Chiar sunt dinții lui Nefertiti? întrebă Darkus cu ochii mari. Vorbești serios?

– Foarte serios. I-am descoperit mormântul. O să tot auzi că e pierdut, dar eu l-am găsit. Acești dinți, spuse el, ridicând mâna de parcă ar fi ținut un trofeu, sunt smulși din craniul infamei și frumoasei regine a Egiptului.

– I-ai smuls din craniul ei?!

Unchiul Max ridică din umeri.

– Ei bine, oricum nu-i mai foloseau la nimic.

Darkus ridică un dinte rătăcit.

– N-ar trebui să fie într-un muzeu?

– Ar fi fost într-un muzeu, băiete, dacă m-ar fi ascultat cineva, dar nu, nici n-au vrut să audă. Un arheolog începător să facă o descoperire atât de importantă?! Un simplu băiat?! Au spus că era imposibil, dar s-au înșelat. Doar pentru că o persoană e tânără nu înseamnă că nu are curiozitatea, hotărârea și curajul să facă lucrurile pe care le face un adult, nu-i așa? pufni unchiul Max. Când o să se hotărască, în sfârșit, să găsească mormântul ăla – și o să-l găsească, pentru că le-am spus unde e – bătrâna Nefertiti va fi știrbă, iar frumusețile astea vor dovedi că eu am ajuns primul acolo.

Puse cu grijă dinții într-un plic, pe care îl închise.

– Trecutul reușește întotdeauna să te ajungă din urmă, băiete, reluă el, chiar și când nu vrei să se întâmple asta. Înțelegi tu, a fost una dintre primele mele săpături în Egipt. Eram în primii ani de muncă și nu înțelegeam regulile jocului. Darkus, viața de adult poate fi îngrozitor de urâtă, te forțează mereu să faci compromisuri și să gândești la rece...

Unchiul Max continuă să trăncănească despre neajunsurile asociate cu meseria de arheolog, iar Darkus dădu din cap în timp ce curățară, măturară și șterseră praful din cameră împreună. Improvizară o masă dintr-o pânză marocană viu colorată, aruncată peste patru cutii cu cărți, iar niște recipiente așezate unul peste altul urmau să fie folosite drept rafturi pentru haine.

Unchiul Max se urcă pe un scăunel și frecă geamurile lucarnei cu un ziar îmbibat cu oțet. Când își întinse mâna să deschidă fereastra și să o curețe pe dinafară, Darkus văzu ceva negru pe sticlă. O creatură... cu șapte picioare... sau erau șase?... și un corn?

– Stai! strigă Darkus.

Dar unchiul Max trase fereastra, iar creatura sări în aer, zumzând în depărtare.

– Ce-a fost *aia*? întrebă Darkus, vrând să se urce pe scaunul unchiului Max și să vadă mai bine.

– Ce-a fost ce?

Unchiul Max se uită în sus, dar vietatea, orice-ar fi fost ea, dispăruse.